

MACOCHA

Jeli jsme kdysi na školní výlet. Na Macochu. Patrně naše učitelka měla s námi dost práce. Bylo nám asi tak deset let — a na tak dalekém výletu jsme byli poprvé!

A všichni potom vypravovali: jak se jim líbily krápníky, jak se jezdilo loďkou po podzemní řece Punkvě, a jak se to rozléhalo, když jsme si na pokyn průvodce zazpívali písničku! Vlastně říkám nesprávně, že jsme zazpívali. Já jsem totiž tehdy nezpívala. Trucovala jsem. Byla jsem velmi roztrpčena. A celý výlet se mi jevil ve světle velice nepříznivém. Naše učitelka, která dosud pro mne platila jako vzor vši ctnosti, mě zklamala! Tvrdě a nelítostně jsem usoudila: má se mnou konec — je zlá a nepřející!

Bylo to totiž tak: Ještě před vstupem do jeskyní jsme se byli podívat nahoře na vyhlídkový můstek — abychom viděli hloubku propasti Macochy. Stáli jsme na můstku, poslouchali vypravování, jak hluboko je na dno, že je to skoro 140 metrů! Dívali jsme se s obdivem dolů, kde jsme viděli jako malé mravenečky skupinky lidí, kteří tam dole byli právě na prohlídce jeskyní, všimli jsme si malého jezírka na dně — bylo to pro nás něco, co jsme si dosud nedovedli představit, to víte, televize tenkrát ještě nebyla! A najednou vidím — za zábradlím můstku, směrem ke kraji propasti — asi dvě nebo tři červené jahody! Výklad o propasti mě přestal v tom okamžiku zajímat a už se snažím dostat se přes zábradlí. Ty jahody tam přece nesmím nechat! A teď si představte naši učitelku! Jako kdybych chtěla udělat něco zlého! Vždyť jsem si jen chtěla utrhnout pár

jahod! Proč jenom je taková zlá a nepřející? Proč z toho všeho dělá takový poprask? Hrozí snížením známky z chování? Křičí? Táhne mě pryč?

Když jsem po letech znovu přijela na Macochu — dodatečně mi zatrnulo u srdce, když jsem si pomyslila, kde jsem to chtěla tenkrát trhat jahody... To by dospělý člověk nikdy...

Jenže — dospělý člověk sice neriskuje pád do Macochy pro dvě červené jahůdky — ale velmi často, ba denně podceňuje „zábradlí“, která mu ukazují „až sem a dále ani o krok“. Která mu říkají jednoznačně, kde začíná propast... Těm „zábradlím“ se říká „příkázání“. A byla postavena nad propastí — z lásky k člověku. Aby měl bezpečnou jistotu.

Člověk ovšem často a rád „přelézá zábradlí“. Ne, do propasti nechce. Po pádu na dno absolutně netouží. Chce většinou jenom — utrhnout ty dvě nebo tři jahůdky, které rostou na skále na kousičku drnu, který se jen taktak drží na zvětřalém uvolněném kameni...